

кандидат філологічних наук,
доцент кафедри романської
філології
Київського національного
університету імені Т. Шевченка

КОСМОЛОГІЧНА КОНЦЕПТОСИСТЕМА У ПОЕТИЧНИХ ТЕКСТАХ ГРЕГУАРА ЛЕ РУА

Літературний доробок Грегуара Ле Руа (1862–1941) – явище у вітчизняній і зарубіжній філологічній науці недостатньо досліджене. Хоча його поетична збірка «Моє серце плаче за колишнім» (1907) стала подією у мистецькому середовищі свого часу, а його ім'я стоїть поруч зі значно відомішими поетами-символістами Е. Верхарном, М. Метерлінком, Ж. Роденбахом, Ш. Ван Лербергом і М. Ельскампом, подиву гідна відсутність будь-якого сучасного критичного (не кажучи вже про міфопоетичний) аналіз його текстів, нещодавно перевиданих із невеличкою передмовою соціокультурного плану Р. Бейлса [11]. Існує лише низка матеріалів із реконструкції життєвого і творчого шляху письменника, без аналітики текстів [10; 14; 19; 20; 7]. У низці літературних рецензій відзначається авторська увага до концептосфери МИНУЛЕ [8], а також впливи поезії П.-М. Верлена й Е. Верхарна [14, с. 468]. З огляду на зазначене, ми поставили за мету дослідити космологічну концептосистему у поетичних текстах Г. Ле Руа, що має постати структурно-семантичним ядром художньої концептуалізації. Матеріалом для дослідження космологічної концептосистеми у поезії Г. Ле Руа вибрано дві його ранні поетичні збірки символістського періоду, «Пісня одного вечора» (1887) та «Моє серце плаче за колишнім» (1889; 1907). Тексти збірок із зазначенням сторінок цитуються за виданням Р. Бейлса [11].

Поетична збірка «Пісня одного вечора», попри обмежену кількість мовного матеріалу (27 поезій), постає чітким індикатором художньої концептосистеми Г. Ле Руа, актуалізуючи яскраво виражені міфопоетичні космогонічні структури. Передусім при аналізі текстів привертає увагу особливість часової структури концептів, а саме глибинна опозиція ТЕПЕРІШНЄ (негативно марковане) – МИНУЛЕ (позитивно марковане), що свідчить про особливість міфологічного світогляду, де минулий час ідеалізується з огляду на близькість до сакрального джерела «часу початку» (М. Еліаде [6, с. 16]), «ідеального праобразу життєвих форм» (Є. Мелетинський [3, с. 171]). Промовистим текстом-інтерпретантом цього світовідчуття постає діалог Платона «Менон» [5, с. 575–612], де викладена концепція знання як пригадування БЛАГА з попереднього життя душі.

Концептосистема МИНУЛЕ актуалізує низку космогонічних концептів СВІТЛО, СОНЦЕ, ВОГОНЬ, НЕБО і міфопоетично маркованих концептів КОХАННЯ, МУЗИКА, ВЕСНА, ПТАХ і БОГ, а також сакральні символи «ангел» і «храм». Наведемо кілька найбільш характерних слововживань: *Passé dont l'ignorance ensoleillait les cieux...* [11, с. 5]; *Pardonne à la flèche de feu qui te perce le coeur...* [11, с. 22]; *Ce n'est plus maintenant cette liqueur exquise // Que mon âme buvait sur leurs lèvres de feu.* [11, с. 3]; *La courbe de vos chairs, vos gestes gracieux // Me disent <...> la marche suave // Des parfums qui s'en vont, en été, vers les cieux.* [11, с. 18]; *Les neiges de tes seins, // Et leurs roses qui sont écloses, // Comme un Avril en des jardins* [11, с. 15]; *Oh ! rendez-moi les mains divines<...> // Les mains d'amour, les mains câlines // Qui ne caressent que le cœur* [11, с. 10]; *Car vous êtes vraiment la femme entre les femmes ! // La lampe de mon coeur, ce ténébreux réduit* [11, с. 18].

Як бачимо, у текстах Г. Ле Руа сакралізація ЖИТТЯ відбувається шляхом прилучення у минулому часі до КОХАННЯ, з актуалізацією античних міфем Еросу й Афродити, міфічними атрибутами яких виступають стріла (Ерот), голубки і троянди (Афродіта): в «Орфічному гімні» № LVIII Ерот іменується «крилатим стрільком» [1, с. 238], а у «Гімні до Афродити» Саффо троянда «зроджує пахощі кохання, приворожує та оберігає» [12, с. 131], а голубки, «прекрасні провідці приносять (богиню) з Олімпу» [12, с. 130]. Саме через КОХАННЯ (як корелята анімістичної totoжності СВІТЛО = ЖИТТЯ) відбувається прилучення до позитивно маркованої концептосфери ВЕРХНЄ (концепти СОНЦЕ, НЕБО, СВІТЛО), що призводить до обоження об'єкту закохання й вихід у сфери сакрального. Зазначимо, що й концепт МУЗИКА як найвища реалізація авторського творчого задуму маркується як прилучення через КОХАННЯ до ВЕРХНЬОГО СВІТУ: *Votre voix où j'entends les musiques bénies <...> // M'ont laisser deviner ce que l'on doit goûter // En entendant au ciel les saintes harmonies* [11, с. 18].

На противагу цій позитивно маркованій концептосистемі функціонує негативно маркована концептосистема ТЕПЕРІШНЄ, в якій актуалізуються негативні концепти МІСЯЦЬ, ВОДА, ВЕЧІР, НІЧ, ЗІРКА, ТЕМНЕ і СМЕРТЬ, із залученням символічного знаку «птахи». Наведемо найхарактерніші слововживання: *Sur le créneaux rongés des antiques châteaux, // Laisse en paix, cette nuit, clamer les noirs oiseaux // Vers la lune affligée <...> // Ce sont des souvenirs* [11, с. 8]; *Des appels de voix sonores // Meurent dans les eaux incolores, // Dans les eaux sales, dans les eaux // Tristes, stagnantes, sans échos, Où pleurent, des maisons croulantes // Des eaux invisibles, très lentes* [11, с. 17].

Як бачимо, концептосфера ТЕПЕРІШНЄ маркується негативно і містить чіткі міфопоетичні маркери інфернальної семантики. «Брудні води» асоціюються з таким міфічним топосом НИЖНЬОГО СВІТУ як «ріка Ахеронт», змальована в «Енеїді» Вергілія як «брудна вода» [21, с. 381]. Символ «нічні птахи» можна розглядати як актуалізацію уявлення про душ-тіней-птахів, що відлітають із тіла [9, с. 147], а в Аїді «літають з криком» [9, с. 358] – образ цей, вочевидь, пов'язаний із пізноанімістичною семантикою СМЕРТЬ = НЕБО. Інфернальна семантика увиразнюється концептом МІСЯЦЬ (приміром, в «Енеїді» він постає атрибутом богині підземного

царства Гекати [21, с. 377]), який ототожнюється з ДУШЕЮ актанта. Ці спостереження дають підстави маркувати ТЕПЕРІШНЄ як проекцію міфопоетичного комплексу НИЖНІЙ СВІТ.

Оригінальним для аналізованої поетичної збірки постає концептосфера МАЙБУТНЄ, що синтезує позитивно маркований концепт КОХАННЯ і негативно маркований концепт СМЕРТЬ: у вірші «Остання відвідувачка» актант Смерть приходиться до пацієнта у подібі Коханої та Матері, а сама дія смерті прирівнюється до колисання до сну: *Elle entrera chez moi comme une bien-aimée <...> // Lors elle parlera doucement et très-bas, Des choses du passé <...> // Et, maternellement, comme l'eût fait ma mère <...> // La chère me dira : «Veux-tu dormir un peu ? » // Et, content de rêver, je clorai ma paupière* [11, с. 5–6]. Як бачимо, синтез концептосистем МИНУЛЕ (позитивно марковане, концепт КОХАННЯ) і ТЕПЕРІШНЄ (негативно марковане, концепт ХВОРОБА) гармонізується завдяки уведенню у концептосистему МАЙБУТНЄ позитивно маркованого концепту СМЕРТЬ, що передбачає нейтралізацію негативної семантики через ототожнення зі СНОВИДІННЯМ.

У поетичній збірці «Моє серце плаче за колишнім» (1907) Г. Ле Руа розширює спектр авторської концептосистеми, але загалом лише набуває розвитку групування концептів, окреслене у попередній книжці. Концептосистема МИНУЛЕ актуалізує позитивно марковані космогонічні концепти ВОГОНЬ, ЗЕМЛЯ, ВЕРХНЄ, СВІТЛО, КОХАННЯ, ЗІРКА, НЕБО, МІСЯЦЬ, ВОДА, СНОВИДІННЯ. Як уже зазначалося, позитивна концептуалізація МИНУЛОГО свідчить про актуалізацію міфопоетичного світовідчуття. Символічний комплекс «відблиск у гроті» при пробудженні КОХАННЯ викликає асоціацію з платонівською ідеологією Ейдосів (у творі «Республіка»), які постають у подібі «тіней, що відбиваються у світлі полум'я на стіні печери» [17, с. 65] як відсвіт життя боже-ственненого. Низка жіночих актантів (Офелія, героїні балад) постають дублетами ДУШІ ліричного суб'єкта, їхній рух обернений до МИНУЛОГО, де вони набувають сакральної сутності, прилучаючись до водної стихії: віднаходження у ній «втраченої обручки» апелює до давньогерманської міфології (зокрема до епічного середньовічного тексту «Кільце Нібелунгів», популяризованого музичною тетралогією Р. Вагнера). Наведемо ще одну міфопоетично марковану цитату. *Leurs voix étaient spéciales <...> // Fleurs héraldiques et royales // Aux manteaux d'azur de mes songes* [11, с. 99]. У ній вбачається алюзія на герб французької монархії, трипелюсткову лілею на лазуровому тлі: геральдика Лілеї коріниться вчовевидь в ототожненні монарха з обранцем Бога (зокрема, у старозавітній «Пісні пісень»), тоді як тло символізувало небокрай [15, с. 101]. Вчовевидь, у цій середньовічній інтерпретації вбачаємо актуалізацію міфопоетичної семантики КВІТКА = СВІТЛО = ДОЛЯ = НЕБО у пізньому залізному віці, наявну і у Г. Ле Руа, який ототожнює концепти СНОВИДІННЯ і НЕБО з символічним знаком «голос», корелят КОХАННЯ.

Концептосистема ТЕПЕРІШНЄ маркована у поетичній збірці негативно й актуалізує такі космогонічні концепти як ХОЛОДНЕ, СМЕРТЬ, СТАРЕ, СВІТЛО, ВОДА, МІСЯЦЬ, ЗІРКА, ВЕРХНЄ, ВІТЕР, а також символи Офелії, вечора, лебедя, каплиці, кладовища, снігу, прядива, церкви, лампи, сновидіння, свічки, тіні, принцеси, шибки та лілеї, міфема Валькірія, зафіксовані передусім як дескриптори концепту ДУША.

Слововживання концепту СВІТЛО як корелята мегаконцепту ЖИТТЯ позначене міфопоетичною неолітичною семантизацією, а також у символічному комплексі «прядіння під світичем» (метафоричний корелят ЖИТТЯ за доби залізного віку, реалізований у міфемах Парок): *Quelles sont ces âmes mystiques // Qui, dans des salles monastiques, // Sous des lampes orientales, // D'un air indolent, alanguie, // Tissent des toiles pâles, pâles ? // Et pour qui?* [11, с. 112]. Варіація цієї концептуалізації наявна й у такому фрагменті: *Et, tristement, le vent du Nord // Souffle sur ma chandelle morte* [11, с. 91], де актуалізується анімістична семантизація ХОЛОД = СМЕРТЬ.

Яскраво вираженою космогонічною семантикою у тексті позначений концепт МІСЯЦЬ. *Aux bords opalisés de lune // Et déserts d'adieux éternels, // Nous errons, seules, une à une, // Veuves des lys spirituels* [11, с. 94]. У цьому уривку яскраво виражена сакральна семантика: МІСЯЦЬ постає символічним дублетом актанта Діва (у давньогрецькій міфології його кореляти – богині-діви Артеміда й Геката), реалізованою також у символі лілеї (християнський символ цноти, Діви Марії, а також Христа і вірних його послідовників у «Євангелії від Матфея», 6:28). Образ «вічного прощання» може передбачати перенесення актантів із концептосфери НИЖНІЙ СВІТ до ВИЩОГО СВІТУ, пов'язаного з концептами ВІЧНІСТЬ і СВЯТІСТЬ. Схожа концептуалізація наявна і у такому фрагменті: *Oh ! Vers la lune, ce fou qui clame // Des mots d'amour qu'on ne comprend pas !.. // Oh ! plaise qu'en mon âme en peine, // La malade petite reine, // Au clair de lune de la fontaine, // Dorme son rêve d'or au manoir de langueur!* (с. 102). У цьому уривку актуалізуються інші міфологічні маркери: МІСЯЦЬ постає корелятом КОХАННЯ (у давньогрецькій міфології його корелятами постають богині Селена і Геката як покровительки кохання, зокрема у «Метаморфозах» Овідія), а метафоричні зв'язки «хвороба = смерть = кохання» притаманні концептуалізації доби залізного віку.

Іншої семантики сповнене таке слововживання. *Sur les fenêtres de mon coeur // Deux pâles mains se sont collées <...> // Mains de la mort, mains effilées <...> // Si nocturnement illunées <...> // Pour que la mort fût sur mon seuil, // Depuis ce soir de la fenêtre ?* (с. 91). У цьому уривку актуалізується неолітична семантика МІСЯЦЬ = НЕДОЛЯ [2, с. 65], а також давньогрецька міфема Гекати, яка в інтерпретації Вергілія, «владарює у Пеклі» [21, с. 375] і відчиняє двері до Аїду [1, с. 277]. Оригінальним постає використання Г. Ле Руа міфема Валькірія з германсько-скандинавського міфологічного ареалу: *Là-bas, vers ce morne lointain // De lune sur des brumes pâles, // Oh ! ce galop triste et sans fin ! // Ce galop de blanches cavales <...> // Les belles-de-bois de mon âme <...> mes Walkyries, // Toujours plus pâles et plus pâles, // Chevauchent au loin des prairies, // Le galop des blanches cavales* [11, с. 106]. У тексті актуалізується міфема Валькірії, войовничої діви, що гарцює на конях-хмарах і вирішує долю битв згідно з волею верховного бога Одіна; при цьому концепт СНОВИДІННЯ пов'язується з міфемою Сіґдріви, яку Одін, згідно з текстом «Старшої Едди», покарав сном за відмову виконувати його наказ. О. Наговіцин слушно відзначає закріплені за цим міфологічним образом рудименти матри-

архального ладу у символі «войовничої жінки» [4, с. 394]. Міфема Валькірії вочевидь актуалізує анімістичну тотожність НЕБО = СВІТЛО, тоді як у Г. Ле Руа вона ототожнюється із концептом ДУША, неодноразово вже представленого у символі Поснулої Диви, яка актуалізує неолітичну семантику ЗЕМЛЯ = МОГИЛА. Зауважимо, що така концептуалізація розширюється до символу «поснулої церкви» [11, с. 107], що корелює з символічним комплексом «сон Бога», який також увиразнює мертвотну семантику НИЖНЬОГО СВІТУ.

Синтез концептосфер МИНУЛЕ і ТЕПЕРІШНЄ у поетичній збірці «Серце плаче за минулим» розгортається у концептосфері МАЙБУТНЄ відповідно до принципу, визначеного у попередній книжці Г. Ле Руа. Корелятами зазначеної концептосфери постають СМЕРТЬ, МІСЯЦЬ, ТЕМНЕ. З огляду на синтез позитивної й негативної семантики концептосфер МАЙБУТНЄ семантизується нейтрально: *Sur le pâle étang de mon rêve, // Sur ces eaux mourantes, parfois // Sinistres de l'étrange voix // Surnaturelle qui s'élève <...> // Les cygnes blancs de la légende // S'en viennent <...> // Des colombes // Volètent autour de leur front ! // Pourquoi penser qu'ils s'en iront // Vers l'autre monde et vers les tombes ?* [11, с. 108]. У діалозі Платона «Федон» наявний образ передсмертного співу лебедя «у передчутті щастя виходу з життя» [16, с. 249], оскільки потойбічне життя постає очищенням від могили тілесного щасливим буттям душі, актуалізуючи анімістичну тотожність НЕБО = СВІТЛО. Недарма метафоричні зв'язки типу «душа = птах, що відлітає», наявні у численних давньогрецьких текстах [9, с. 147, с. 177], можливо, актуалізовані й у Г. Ле Руа (символ «голубка» наявний і у християнській традиції в образі Голуба-Духа). Інше слововживання актуалізує концепт ВОДА: *Nous voguerons sur l'eau qui pleure <...> // Nous irons au lac de mystère // Où s'entend la voix éperdue // D'une princesse légendaire // Qui pleure là, qui pleure // La barque à tout jamais perdue // Au fond des eaux // Dans les roseaux* [11, с. 117]. Негативна семантизація водного простору у цьому уривку може визначатися актуалізацією символіки залізного віку, де корабель постає сталим символом життя в опозиції до моря-смерті [18, с. 272, с. 442], а також речовою редуплікацією сонця, небесного човна, що запливає за обрій, потоплення човна відповідно маркується як СМЕРТЬ.

Загалом СМЕРТЬ, як і у збірці «Пісня одного вечора», семантизується як гармонізація хаотичної концептосфери ТЕПЕРІШНЄ і перехід у нейтрально марковане МАЙБУТНЄ (символ «спокій»): *Ô cette soeur de charité, // Cet ange de fatalité <...> // C'est déjà la mort, dirait-on, // Tant elle a de sérénité* [11, с. 115]. Символ «сестра милосердя» (наявний у драмі М. Метерлінка «Непрохана», і у п'єсі самого Г. Ле Руа «Провісниця») маркується прикметником «свята» і виступає як актант-медіатор із міфемою Бог, а ДУША переходить із гармонізованого спокою часового простору у ВІЧНІСТЬ.

Таким чином, космогонічну концептосистему у поезії Г. Ле Руа характеризує чіткий розподіл на три концептосфери за часовим принципом. Концептосфера МИНУЛЕ маркується позитивно і виявляє функціонування таких космогонічних концептів як СВІТЛО, СОНЦЕ, ВОГОНЬ, НЕБО, ЗЕМЛЯ, ВЕРХНЄ, КОХАННЯ, МУЗИКА, ВЕСНА, ПТАХ, МІСЯЦЬ, ВОДА, СНОВИДІННЯ і БОГ, а також сакральних символів Ангел, Лілея, Обручка, міфем Ерота, Христа, Селени й Афродіти, платонівської ідеологеми Ейдос, що позначені актуалізацією анімістичної семантики мегаконцепту ДОЛЯ. Негативно маркованою постає концептосфера ТЕПЕРІШНЄ, в якій виявляються такі концепти як МІСЯЦЬ, ВОДА, ВІТЕР, НІЧ, ЗІРКА, ТЕМНЕ, ПТАХ, ХОЛОД, СТАРЕ, СВІТЛО, ВЕРХНЄ, ХВОРОБА і СМЕРТЬ, а також сакральні символи Офелія, Лебідь, Храм, Сніг, Прядиво, Лампа, Сновидіння, Свічка, Тінь, Принцеса, Вікно і Лілея, міфема Аїду (топос «річка Ахеронт»), Гекати, Валькірії, позначені актуалізацією анімістичної семантики мегаконцепту НЕДОЛЯ. Концептосфера МАЙБУТНЄ семантизується нейтрально як синтез негативно маркованих концептів СМЕРТЬ, МІСЯЦЬ, ТЕМНЕ, ВОДА (актуалізація анімістичного мегаконцепту НЕДОЛЯ) і позитивно маркованих КОХАННЯ, СОН і ВІЧНІСТЬ (актуалізація тотемістичної тотожності СМЕРТЬ = СВІТЛО). Нуклеарною дієсхемою у поетичних текстах Г. Ле Руа постає рух від ТЕПЕРІШНЬОГО у МИНУЛЕ та МАЙБУТНЄ для досягнення КОСМОСУ шляхом медіації опозицій ХАОСУ ТЕПЕРІШНЬОГО.

Перспективним видається проведення концептуального аналізу космологічної символіки у концептосферах інших бельгійських і українських письменників-символістів для побудови концептосистеми бельгійської та української символістського семіосфери й виділення системи космологічних інваріантів, характерних для символістського семіозису.

Література:

1. Античные гимны. М.: Изд-во МГУ, 1988. 362 с.
2. Иванов В.В., Топоров В.Н. Славянские языковые моделирующие семиотические системы (Древний период). М.: Наука, 1965. 251 с.
3. Мелетинский Е.М. Поэтика мифа. М.: Наука, 1976. 408 с.
4. Наговицын А.Е. Древние цивилизации: общая теория мифа. М.: Академический проект, 2005. 656 с.
5. Платон. Собрание сочинений в 4 т. Т. 1. М.: Мысль, 1990. 860 с.
6. Eliade M. Images et symboles: Essais sur le symbolisme magico-religieux. Paris: Gallimard, 1984. 244 p.
7. Gilkin I. Maurice Maeterlinck. (Une conférence inédite). Annales Fondation Maurice Maeterlinck. 1956. T. 2. P. 7–36.
8. Giraud A. Grégoire Le Roy. La Jeune Belgique. 1889. Juin. P. 202–204.
9. Homère. L'Odyssée, Hymnes homériques et Batrakhomyomakhia. Paris: Alphonse Lemerre, 1893. 486 p.
10. Jacob M.-J. La vie et les débuts poétiques de Grégoire Le Roy. Louvain: UCL, 1964. 177 p.
11. Le Roy G. Mon coeur pleure d'autrefois, La chanson d'un soir et L'Annonciatrice. Exeter: University of Exeter Press, 2005. 122 p.
12. Lyriques grecs. Orphée. Anacréon. Sappho. Tirtée. Stésichore. Solon. Alcée. Ibycus. Alcmane. Bacchylide. Pindare. Théocrite. Bion. Callimaque. Synésius. Paris: Lefèvre et Charpentier, 1842. 602 p.

13. Mockel A. La Jeunesse de Maeterlinck ou la poésie du Mystère. Annales Fondation Maeterlinck. 1960. T. VI. P. 13–59.
14. Noulet E. Le sillage symboliste. Histoire illustrée des lettres françaises de Belgique. Bruxelles: La Renaissance du Livre, 1958. P. 467–474.
15. Pastoureaux M. Une histoire symbolique du Moyen Âge occidental. Paris, Seuil, 2004. 436 p.
16. Platon. T. 1. Euthyphron. Apologie de Socrate. Criton. Phédon. Paris: Rey et Gravier, 1846. T. 1. 325 p.
17. Platon. T. 10. La République.. Paris: Rey et Gravier, 1846. 297 p.
18. Sophocle. Les Trakhiniennes. Oïdipous-Roi. Oïdipous à Kolônos. Antigone. Philoktète. Aias. Èlektra. Paris: Alphonse Lemerre, 1877. 503 p.
19. Van Nuffel R. Grégoire Le Roy // Nouvelle Biographie Nationale. T. IV. Bruxelles: ARB, 1997. P. 252–256.
20. Vanwelkenhuyzen G. Maurice Maeterlinck au Collège Saint-Barbe // Annales de la Fondation Maeterlinck. 1957. T. III. P. 22–44.
21. Virgile. L'Énéide. T. I. Paris: Delalain, 1825. 435 p.

Анотація

**Д. ЧИСТЯК. КОСМОЛОГІЧНА КОНЦЕПТОСИСТЕМА
У ПОЕТИЧНИХ ТЕКСТАХ ГРЕГУАРА ЛЕ РУА**

У статті досліджуються особливості космологічної концептосистеми у поетичному доробку бельгійського письменника-символіста Г. Ле Руа. Виділено провідні концептосфери, встановлено функціонування нуклеарних міфічно маркованих текстових структур у контексті символістської семіосфери.

Ключові слова: міф, космологія, символізм, концепт, концептосфера.

Анотация

**Д. ЧИСТЯК. КОСМОЛОГИЧЕСКАЯ КОНЦЕПТОСИСТЕМА
В ПОЭТИЧЕСКИХ ТЕКСТАХ ГРЕГУАРА ЛЕ РУА**

В статье исследуются особенности космологической концептосистемы в поэтических текстах бельгийского писателя-символиста Г. Ле Руа. Выделены основные концептосферы, определено функционирование нуклеарных мифически маркированных текстовых структур в контексте символистской семиосферы.

Ключевые слова: миф, космология, символизм, концепт, концептосфера.

Summary

**D. CHYSTIAK. COSMOLOGICAL CONCEPTUAL SYSTEM
IN THE POETIC TEXTS OF GREGOIRE LE ROY**

The article deals with the analysis of peculiarities of the functioning of the cosmological conceptual system in poetic texts of Belgian symbolist writer Gregoire Le Roy. The most important conceptual spheres are determined, the nuclear mythically marked textual structures are defined in the context of the symbolist semiotic sphere.

Key words: myth, cosmology, symbolism, concept, conceptual sphere.